

3S RRRE 6258918

AANGETEKEND

De heer mr. B.J.P.G. Roozendaal
Postbus 4714
4803 ES Breda

**SECTOR
BESTUURSRECHT**

bezoekadres
Leeghwaterlaan 8
5223 BA 's-Hertogenbosch

correspondentieadres
Postbus 90125
5200 MA 's-Hertogenbosch

t 073-6202020
f
www.rechtspraak.nl

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden. Wilt u
slechts één zaak in uw brief
behandelen.

datum 20 september 2012
onderdeel Afdeling 1 Zitting
contactpersoon mevr E.J.M. Lowe
doorkiesnummer 073-6202700
ons kenmerk Procedurenummer SHE 11 / 3399 BESLU V153
uw kenmerk
bijlage(n)
faxnummer afdeling 073-6202790
onderwerp het beroep van J.H. Vosmeer te Helmond

Geachte heer,

Over het beroep met procedurenummer SHE 11 / 3399 BESLU V153 deel ik u het volgende mee.

De rechtbank heeft uitspraak gedaan. Ik stuur u een kopie van de uitspraak. Indien in deze uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak met een LJN-nummer, is de tekst van de betreffende uitspraak onder dat nummer gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

Tegen deze uitspraak staat voor een belanghebbende en het bestuursorgaan hoger beroep open. Dit dient te worden ingesteld binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak door een beroepschrift en een kopie van deze uitspraak te zenden aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. In uw beroepschrift moet u vermelden waarom u het niet eens bent met de uitspraak. U kunt ook digitaal hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Kijk op www.raadvanstate.nl voor meer informatie over het indienen van digitaal beroep.

Als u naar aanleiding van deze brief vragen hebt, kunt u contact opnemen met de administratie van de rechtbank op het hierboven vermelde doorkiesnummer.

Als u de rechtbank belt of schrijft, verzoek ik u het procedurenummer te vermelden.

Hoogachtend,

de griffier

uitspraak

RECHTBANK 's-HERTOGENBOSCH

Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 11/3399

uitspraak van de meervoudige kamer van 20 september 2012 in de zaak tussen

J.H. Vosmeer, te Helmond, eiser
(gemachtigde: mr. M.M. van den Boomen),

en

de burgemeester van de gemeente Helmond, verweerder
(gemachtigde: mr. B.J.P.G. Roozendaal).

Procesverloop

Bij besluit van 11 maart 2011 (het bestreden besluit) heeft verweerder de aan eiser verleende overlastvergunning ten behoeve van het exploiteren van coffeeshop Carpe Diem, aan de Noord Koninginnewal 46 te Helmond (hierna: de coffeeshop) ingetrokken.

Eiser heeft bezwaar gemaakt tegen dit besluit. Tevens heeft eiser verweerder verzocht in te stemmen met rechtstreeks beroep bij de rechtbank. Verweerder heeft hiermee ingestemd.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De rechtbank heeft op 2 december 2011 bepaald dat beperking van de kennisneming van het op grond van de Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) opgestelde advies van 14 januari 2011 (hierna: het Bibob-advies) op grond van artikel 8:29 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) gerechtvaardigd is. Eiser heeft de rechtbank toestemming gegeven om mede op grond van het Bibob-advies uitspraak te doen.

De rechtbank heeft op 19 juni 2012 bepaald dat beperking van de kennisneming van de zienswijze van Y. Aslan en de daarop volgende aanvulling op het Bibob-advies op grond van artikel 8:29 van de Awb gerechtvaardigd is.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 juni 2012. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Eiser heeft de rechtbank ter zitting toestemming gegeven om mede op grond van het aanvullende Bibob-advies en de zienswijze van Y. Aslan uitspraak te doen.

Overwegingen

1. De rechtbank neemt de volgende, door partijen niet betwiste, feiten als vaststaand aan.

1.1. Bij besluit van 27 april 2010 heeft verweerder een overlastvergunning verleend aan eiser voor de exploitatie van de coffeeshop.

zaaknummer: AWB 11/3399

blad 2

1.2. Bij brief van 30 september 2010 is door het Openbaar Ministerie van het Arrondissementsparket Den Bosch aan de gemeente Helmond een zogeheten OM-tip uitgebracht met betrekking tot de coffeeshop. Naar aanleiding hiervan heeft verweerder op grond van de Wet Bibob het Bureau Bibob (het Bureau) verzocht een onderzoek uit te voeren met betrekking tot de coffeeshop. Op 14 januari 2011 heeft het Bureau advies uitgebracht. Naar aanleiding van ingediende zienswijzen heeft het Bureau op 28 februari 2011 een aanvullend advies uitgebracht.

2. Bij het bestreden besluit heeft verweerder de overlastvergunning ingetrokken op grond van het advies en het aanvullende advies van het Bureau. De intrekking is gebaseerd op artikel 7, eerste lid, juncto artikel 3, eerste lid, van de Wet Bibob. Volgens verweerder is sprake van een zakelijk samenwerkingsverband tussen eiser en V. van de Mortel en Y. Aslan. Van de Mortel is onherroepelijk veroordeeld voor twee Opiumwetdelicten en diefstal. Van de Mortel wordt vermoed zich na deze veroordeling schuldig te hebben gemaakt aan de teelt van hennep en diefstal. Aslan wordt vermoed gedurende een lange periode en tot in het recente verleden in strijd met de Opiumwet te hebben gehandeld. Volgens verweerder bestaat daarom ernstig gevaar dat de overlastvergunning mede zal worden gebruikt om uit gepleegde strafbare feiten verkregen of te verkrijgen, op geld waardeerbare voordelen te benutten en om strafbare feiten te plegen. De intrekking is ook gebaseerd op artikel 7, eerste lid, aanhef en onder a, van de Overlastverordening horeca- en aanverwante bedrijven 2006. Volgens verweerder zijn M. van den Boogaard en Van de Mortel ten onrechte niet als (onmiddellijk) leidinggevende vermeld in de aanvraag en is Aslan ten onrechte niet vermeld als financier van de onderneming. Als verweerder van de rol van Van de Mortel en Aslan had geweten, zou hij niet zijn overgegaan tot vergunningverlening.

3. De rechtbank stelt voorop dat verweerder twee gronden heeft gehanteerd, die volgens verweerder elk afzonderlijk de intrekking kunnen rechtvaardigen. De rechtbank zal eerst oordelen over de intrekking op grond van de Wet Bibob.

4. Eiser voert aan dat deze intrekkinggrond voor hem niet inzichtelijk is gemaakt omdat de zienswijze van Aslan en de daarop volgende aanvulling op het Bibob-advies niet inzichtelijk zijn gemaakt.

5. Op grond van artikel 28, tweede lid, van de Wet Bibob is het niet toegestaan het advies van het Bureau integraal kenbaar te maken aan de vergunninghouder. Dit geldt ook voor het aanvullende advies van het Bureau. Verweerder heeft dan ook terecht geen kopie van het advies en het aanvullende advies aan eiser verstrekt. Verweerder heeft de adviezen voor zover nodig verwerkt in het bestreden besluit. Daarbij komt dat eiser op grond van artikel 28, derde lid, van de Wet Bibob recht had op inzage in het Bibob-advies, inclusief het aanvullende advies. In het aanvullende advies is onder meer weergegeven wat de zienswijze van Aslan inhield. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank de informatie die ten grondslag ligt aan de intrekking voldoende inzichtelijk gemaakt.

6. Eiser betwist dat sprake was van een zakelijk samenwerkingsverband met Van de Mortel. Van de Mortel was bij hem in loondienst en had alleen als werknemer een financieel belang bij de opening van de coffeeshop. Eiser heeft Van de Mortel om hulp gevraagd bij het praktische herstel van de schade na twee incidenten. Dat Van de Mortel de voorraad aanvulde, ter ondersteuning aanwezig was bij gesprekken met de eigenaar van het pand na

zaaknummer: AWB 11/3399

blad 3

twee incidenten, regelmatig in de coffeeshop aanwezig was, een kogelwerend vest is gaan dragen en nieuwe sloten heeft aangebracht, maakt niet dat sprake is van een zakelijk samenwerkingsverband. Ter ondersteuning van dit betoog wijst eiser op een schriftelijke verklaring van Van de Mortel van 27 januari 2011.

7. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt mogen stellen dat tussen eiser en Van de Mortel een zakelijk samenwerkingsverband bestaat, als bedoeld in artikel 3, vierde lid, aanhef en onder c, van de Wet Bibob. Daartoe heeft verweerder er terecht op gewezen dat eiser en Van de Mortel al gedurende langere tijd een relatie hebben met een duidelijk zakelijke component. Van de Mortel heeft verklaard dat hij, wanneer dat nodig was en tijdens vakanties van eiser, de honneurs waarnam in de kroeg van eiser (café Die 2). De rol die Van de Mortel in de kroeg van eiser vervulde was zo groot dat de politie Van de Mortel in 2007 als uitbater van de kroeg zag. De rechtbank acht met verweerder aannemelijk dat Van de Mortel ook zakelijk betrokken was bij de (voorbereiding van de) exploitatie van de coffeeshop. In dit kader heeft verweerder terecht gewezen op de informatie uit het Bibob-advies over de rol van Van de Mortel. Van de Mortel heeft verklaard dat hij heeft geadviseerd en geholpen bij de verbouwing van de coffeeshop. Eiser heeft verklaard dat hij in overleg met zijn vrouw en Van de Mortel op zoek is gegaan naar een fatsoenlijke "achterdeur" (leverancier van softdrugs) voor de coffeeshop. Van de Mortel was vaak aanwezig in de coffeeshop en droeg zorg voor aanvulling van de voorraad hasj. Van de Mortel heeft op eigen initiatief nieuwe sloten aangebracht in de coffeeshop. Verder heeft Van de Mortel na de aanslagen overleg gevoerd met de eigenaar van het pand over de schade en de afhandeling daarvan, zonder dat eiser daarbij aanwezig was. De omstandigheid dat Van de Mortel van 1 juli 2010 tot en met 23 juli 2010 in loondienst is geweest van eiser, doet niet af aan de zakelijke betrokkenheid van Van de Mortel bij de (voorbereiding van de) exploitatie van de coffeeshop. Ook overigens heeft eiser geen feiten en omstandigheden aangevoerd die afbreuk doen aan de conclusie dat sprake is van een zakelijk samenwerkingsverband met Van de Mortel. Het betoog van eiser faalt.

8. Eiser betwist dat sprake was van een zakelijk samenwerkingsverband met Aslan. Volgens eiser is Aslan ten onrechte aangemerkt als financier van de coffeeshop. Eiser stelt dat de koopsom van het pand waarin de coffeeshop werd geëxploiteerd, is betaald door Kardol en Van Hout. Kardol en Aslan hebben weliswaar contact met elkaar, maar eiser staat daar geheel buiten. Aslan heeft niet geïnvesteerd in de onderneming en eiser heeft geen winst gedeeld met derden. Zelfs indien Aslan zich garant zou hebben gesteld voor een bedrag van € 75.000,00, wat niet het geval is, is volgens eiser nog geen sprake van een zakelijk samenwerkingsverband. Dat Aslan spreekt over "zijn" coffeeshop maakt dit niet anders.

9. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt mogen stellen goede gronden aangenomen dat sprake was van een zakelijk samenwerkingsverband tussen eiser en Aslan, als bedoeld in artikel 3, vierde lid, aanhef en onder c, van de Wet Bibob.

9.1. Daartoe overweegt de rechtbank dat zowel uit de verklaringen van Kardol als uit de verklaringen van Aslan blijkt dat Aslan vermoedelijk huur en rekeningen voor de coffeeshop heeft betaald. De rechtbank acht het met verweerder aannemelijk dat Aslan in elk geval de huur voor de coffeeshop voor de maand juni 2010 heeft betaald. Kardol en Aslan hebben dit beide verklaard. De verklaringen worden bovendien ondersteund door een schriftelijk bewijsstuk. Verder acht de rechtbank het met verweerder aannemelijk dat Aslan een borgstelling van € 75.000,00 heeft betaald aan Kardol ten behoeve van de koop van het

zaaknummer: AWB 11/3399

blad 4

pand waarin de coffeeshop werd geëxploiteerd. Het feit dat eiser dit ontkent, legt naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gewicht in de schaal tegenover de met schriftelijke stukken onderbouwde verklaringen van Kardol en Aslan.

9.2. Verweerder heeft er voorts terecht op gewezen Aslan niet alleen optrad als financier, maar ook als leverancier van softdrugs aan de coffeeshop. Daarbij heeft verweerder van belang mogen achten dat Aslan vermoedelijk vaak aanwezig is geweest in de coffeeshop en vermoedelijk invloed heeft gehad op de selectie van personeelsleden van de coffeeshop. De door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden doen hieraan niet af.

9.3. Gelet op de rol van Aslan als financier, zijn rol als leverancier van de coffeeshop, zijn vermoedelijke frequente aanwezigheid in de coffeeshop en zijn vermoedelijke invloed op de selectie van personeelsleden van de coffeeshop, heeft verweerder de conclusie mogen trekken dat sprake was van een zakelijk samenwerkingsverband tussen eiser en Aslan. Het betoog van eiser dat hij niet wilde dat Aslan zichzelf eigenaar van de coffeeshop noemde en zich als eigenaar gedroeg, maakt dit niet anders. Deze omstandigheid geeft aan dat er wellicht spanning bestond in de zakelijke contacten tussen eiser en Aslan. Daaruit volgt echter niet dat geen sprake (meer) was van een zakelijk samenwerkingsverband tussen eiser en Aslan. Dat volgt evenmin uit de stelling van eiser dat hij de winst niet deelde met anderen. Aslan had een zakelijk belang bij de exploitatie van de coffeeshop, omdat hij zich borg heeft gesteld, vermoedelijk huur en rekeningen voor de coffeeshop heeft betaald en softdrugs leverde aan de coffeeshop.

10. Eiser stelt zich op het standpunt dat de levering van softdrugs aan de achterdeur niet tot intrekking van de overlastvergunning mag leiden. Een sluiting op de grond dat sprake is van een zakelijk samenwerkingsverband tussen de coffeeshophouder en de leverancier aan de achterdeur, is volgens eiser in strijd met het in richtlijnen vastgelegd gedoogbeleid en het vertrouwensbeginsel.

11. De rechtbank stelt voorop dat het bestaan van een zakelijk samenwerkingsverband met Aslan, anders dan eiser kennelijk meent, niet is afgeleid uit het enkele feit dat Aslan softdrugs leverde aan de achterdeur. Uit de voorgaande overwegingen blijkt dat het bestaan van een zakelijk samenwerkingsverband met Aslan ook is afgeleid uit andere factoren.

11.1. Op grond van artikel 3, vierde lid, aanhef en onder c, van de Wet Bibob moet mede rekening worden gehouden met de strafbare feiten van degenen die naast de vergunninghouder deelnemen in het zakelijk samenwerkingsverband. De levering van softdrugs aan de coffeeshop levert een strafbaar feit op. Het gedoogbeleid van verweerder doet hieraan niet af. Verweerder heeft naast de overige (vermoedelijk gepleegde) strafbare feiten, dus terecht mede rekening gehouden met het strafbare feit van levering van softdrugs aan de coffeeshop.

12. Verweerder mocht zich op grond van het (aanvullende) advies van het Bureau op het standpunt stellen dat ernstig gevaar bestaat dat de overlastvergunning mede zal worden gebruikt om uit gepleegde strafbare feiten verkregen of te verkrijgen, op geld waardeerbare voordelen te benutten, of strafbare feiten te plegen. Verweerder was daarom op grond van artikel 7, eerste lid, juncto artikel 3, eerste lid, van de Wet Bibob bevoegd de overlastvergunning in te trekken. De door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden leiden niet tot de conclusie dat de intrekking niet evenredig was met de mate van het gevaar en de ernst van de strafbare feiten.

zaaknummer: AWB 11/3399

blad 5

13. Uit het voorgaande volgt dat de intrekking van de overlastvergunning op grond van de Wet Bibob in rechte stand kan houden. Wat eiser verder heeft aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel. Aangezien de intrekking van de overlastvergunning alleen al op deze grond mocht worden gebaseerd, komt de rechtbank niet meer toe aan een beoordeling van wat eiser heeft aangevoerd tegen de andere grond voor intrekking van de overlastvergunning.

14. Het beroep is ongegrond.

15. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

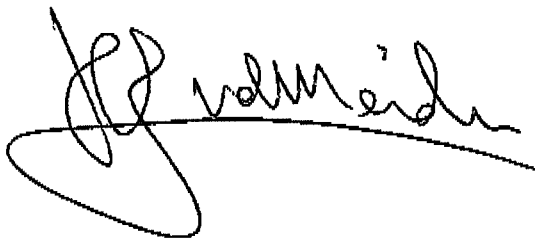
zaaknummer: AWB 11/3399

blad 6

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. D.J. Hutten, voorzitter, mr. E.M. de Stigter en mr. A. Venekamp, in aanwezigheid van mr. H.J. van der Meiden, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 20 september 2012.

griffier

voorzitter

Afschrift verzonden aan partijen op:

20 SEP. 2012**Rechtsmiddel**

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

3S RRRE 6258902

fax. 080. 253 5954

AANGETEKEND

De heer mr. B.J.P.G. Roozendaal
Postbus 4714
4803 ES Breda

**SECTOR
BESTUURSRECHT**

bezoekadres
Leeghwaterlaan 8
5223 BA 's-Hertogenbosch

correspondentieadres
Postbus 90125
5200 MA 's-Hertogenbosch

t 073-6202020
f
www.rechtspraak.nl

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden. Wilt u
slechts één zaak in uw brief
behandelen.

datum 20 september 2012
onderdeel Afdeling I Zitting
contactpersoon mevr E.J.M. Lowe
doorkiesnummer 073-6202700
ons kenmerk Procedurenummer SHE 11 / 1247 GEMWT V153
uw kenmerk
bijlage(n)
faxnummer afdeling 073-6202790
onderwerp het beroep van J.H. Vosmeer te Helmond

Geachte heer,

Over het beroep met procedurenummer SHE 11 / 1247 GEMWT V153 deel ik u het volgende mee.

De rechtbank heeft uitspraak gedaan. Ik stuur u een kopie van de uitspraak. Indien in deze uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak met een LJN-nummer, is de tekst van de betreffende uitspraak onder dat nummer gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

Tegen deze uitspraak staat voor een belanghebbende en het bestuursorgaan hoger beroep open. Dit dient te worden ingesteld binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak door een beroepschrift en een kopie van deze uitspraak te zenden aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. In uw beroepschrift moet u vermelden waarom u het niet eens bent met de uitspraak. U kunt ook digitaal hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Kijk op www.raadvanstate.nl voor meer informatie over het indienen van digitaal beroep.

Als u naar aanleiding van deze brief vragen hebt, kunt u contact opnemen met de administratie van de rechtbank op het hierboven vermelde doorkiesnummer.

Als u de rechtbank belt of schrijft, verzoek ik u het procedurenummer te vermelden.

Hoogachtend,

de griffier

uitspraak

RECHTBANK 's-HERTOGENBOSCH

Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 11/1247

uitspraak van de meervoudige kamer van 20 september 2012 in de zaak tussen

J.H. Vosmeer, te Helmond, eiser
(gemachtigde: mr. M.M. van den Boomen),

en

de verweerder van de gemeente Helmond, verweerder
(gemachtigde: mr. B.J.P.G. Roozendaal).

Procesverloop

Bij besluit van 1 december 2010 (het primaire besluit) heeft verweerder eiser bevolen de inrichting coffeeshop Carpe Diem aan de Noord Koninginnewal 46 te Helmond met onmiddellijke ingang voor alle publiek gesloten te houden tot 1 april 2011.

Bij besluit van 11 maart 2011 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 juni 2012. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn haar gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank neemt de volgende, door partijen niet betwiste, feiten als vaststaand aan.

1.1. Op 9 juni 2010 is een gestolen terreinwagen de pui van de op dat moment nog niet geopende coffeeshop binnengereden. Begin juli 2010 is de coffeeshop geopend. Op 30 juli 2010 zijn twee explosieven bij de coffeeshop naar binnen gegooid. Bij de daaropvolgende explosie is aanzienlijke schade aan de coffeeshop aangericht.

1.2. Verweerder heeft op 19 augustus 2010 een bevel tot sluiting van de coffeeshop gegeven tot 1 oktober 2010. De sluiting was gegrond op de overweging dat, op basis van de dreigingsanalyse van de zijde van de politie, zeker niet is uitgesloten dat het, na heropening van de coffeeshop, op een gegeven moment komt tot een verdere geweldsescalatie, waardoor ernstige vrees voor verstoring van de openbare orde is ontstaan.

1.3. Op 29 september 2010 heeft verweerder van de zijde van de politie een nieuwe

dreigingsanalyse ontvangen, die vervolgens in het zogenoemde driehoeksoverleg is besproken. Op basis van die dreigingsanalyse en het besprokene in dat overleg, heeft verweerder eiser op 30 september 2010 bevolen de coffeeshop gesloten te houden tot 1 november 2010. Deze sluiting was gebaseerd op de overweging dat de kans groot is dat heropening van de coffeeshop voor het publiek leidt tot escalatie van geweld. Daarbij heeft verweerder betrokken dat de dreiging is verschoven van de bedreiging van eiser naar de bedreiging van de coffeeshop. Bij een eventuele herhaling van de gewelddadige incidenten lopen bezoekers en de directe omgeving van de coffeeshop volgens verweerder ernstig gevaar.

1.4. Op verzoek van verweerder heeft de Portefeuillehouder Conflict en Crisisbeheersing van de politieregio Noord-Brabant Zuid-Oost (hierna: de Portefeuillehouder) een nieuwe dreigingsanalyse uitgebracht. Verweerder heeft die dreigingsanalyse en de actuele situatie met betrekking tot de coffeeshop op 27 oktober 2010 met de Officier van Justitie en de politie besproken. Naar aanleiding van deze bespreking heeft verweerder geconcludeerd dat sluiting van de coffeeshop niet langer gerechtvaardigd is. Verweerder heeft dan ook geen nieuw sluitingsbevel uitgevaardigd.

1.5. Op 30 november 2010 is een nieuwe dreigingsanalyse van die datum in het driehoeksoverleg besproken.

1.6. Bij brief van 20 januari 2011 heeft de Hoofdofficier van Justitie van het arrondissementsparket 's-Hertogenbosch een update van de dreigingsinschatting door de politie gegeven. In de brief staat dat de conclusie van de politie is dat de ernst van het misdrijf waarmee gedreigd wordt en de waarschijnlijkheid waarmee deze dreiging zal worden uitgevoerd voor zowel de coffeeshop als voor de verweerder op respectievelijk ernstig en hoog worden ingeschat.

2. Het bestreden besluit gaat over de tijdelijke sluiting van de coffeeshop van 1 december 2010 tot 1 april 2011. De tijdelijke sluiting is gebaseerd op artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet. Volgens verweerder bestond op 1 december 2010 ernstige vrees voor verstoring van de openbare orde.

3. Alvorens toe te komen aan een beoordeling van het bestreden besluit overweegt de rechtbank dat de periode van de sluiting al voorbij is. Eiser kan met deze procedure dus niet bewerkstelligen dat de sluiting wordt opgeheven. Hij heeft echter aangegeven schadevergoeding te willen vorderen bij de civiele rechter. De rechtbank acht aannemelijk dat eiser schade heeft geleden als gevolg van de sluiting. Het voorgaande leidt ertoe dat eiser nog steeds belang heeft bij de beoordeling van het bestreden besluit.

4. Eerst is aan de orde of verweerder op 1 december 2010 bevoegd was het bevel tot sluiting van de coffeeshop te geven.

5. Eiser voert in dit kader aan dat hij geen inzage heeft gekregen in de dreigingsanalyse die tot de sluiting heeft geleid. Hij wordt hierdoor ernstig in zijn verdediging geschaad waarbij het beginsel van hoor en wederhoor is geschaad. Verweerder heeft evenmin inzage gekregen in de dreigingsanalyse. Ook verweerder kon daarom niet beoordelen of daadwerkelijk sprake was van een ernstige dreiging voor verstoring van de openbare orde. Eiser betwist het bestaan en de juistheid van de dreigingsanalyse. Volgens hem is geen sprake geweest van een daadwerkelijke ernstige dreiging voor verstoring van de openbare orde. Dit is hem duidelijk geworden uit informatie van derden. Eiser wordt zelf niet

bedreigd. De bedreiging van de coffeeshop hangt volgens hem samen met de bedreiging van verweerder. In het strafdossier van de verdachte van die bedreiging ontbreekt hiervoor echter ieder bewijs. Eiser is niet op de hoogte gehouden van de ontwikkelingen in het strafrechtelijk onderzoek naar de incidenten op 9 juni 2010 en 30 juli 2010. In het advies van het Bureau bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur van 14 januari 2011 (hierna: het Bibob-advies) staat dat het onderzoek naar deze incidenten nog niet is afgerond. Dat de daders van deze incidenten nog niet zijn gepakt, kan volgens eiser geen grondslag zijn voor de sluiting van de coffeeshop.

6. Het bevel tot sluiting is gebaseerd op artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet. Op grond van deze bepaling is verweerder bevoegd bij verstoring van de openbare orde of bij ernstige vrees voor het ontstaan daarvan, de bevelen te geven die noodzakelijk te achten zijn voor de handhaving van de openbare orde. Uit de totstandkominggeschiedenis van artikel 172 van de Gemeentewet blijkt dat met de term handhaving wordt bedoeld op het feitelijk herstellen en bewaren van de openbare orde (Kamerstukken II, 1985/86, 19 403, nr. 3, p. 49). Voorts blijkt daaruit dat onder openbare orde moet worden verstaan de (zorg voor) naleving van regels, bij niet naleving waarvan de orde en rust in het openbare leven wordt verstoord (Kamerstukken II, 1985/86, 19 403, nr. 10, p. 88). Het begrip handhaving van de openbare orde bevat twee elementen: de daadwerkelijke voorkoming en beëindiging van zich concreet voordoende of dreigende verstoringen van de openbare orde enerzijds en de algemene, bestuurlijke voorkoming van strafbare feiten anderzijds (Kamerstukken II, 1989/90, 19 403, nr. 16, p. 38).

7. Uit de bewoordingen van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet moet worden afgeleid dat verweerder beoordelingsvrijheid toekomt bij de beantwoording van de vraag of sprake is van ernstige vrees voor het ontstaan van verstoring van de openbare orde. De rechter kan dit oordeel slechts terughoudend toetsen. Hij dient te beoordelen of verweerder op het moment dat hij het bevel gaf in redelijkheid tot het oordeel kon komen dat sprake was van ernstige vrees voor het ontstaan van verstoring van de openbare orde. Bij deze toetsing dient te worden uitgegaan van de informatie die verweerder op dat moment ter beschikking stond. In dit geval heeft verweerder zijn opvatting dat sprake is van ernstige vrees voor het ontstaan van verstoring van de openbare orde gebaseerd op de dreigingsanalyse van 30 november 2010.

8. Weliswaar is de dreigingsanalyse niet op schrift aan eiser of aan verweerder verstrekt, maar dit betekent niet dat verweerder niet in staat was om te beoordelen of de dreiging zo ernstig was dat dit sluiting van de coffeeshop rechtvaardigde. Verweerder heeft uiteengezet dat de Portefeuillehouder van de politieregio wekelijks dreigingsanalyses opstelt die, als de bevindingen daartoe aanleiding geven, met verweerder worden besproken. De rechtbank heeft geen aanleiding om eraan te twifelen dat ook op 30 november 2010 een dreigingsanalyse is besproken. De rechtbank acht dan ook aannemelijk dat verweerder voortdurend op de hoogte is geweest van de aard en de ernst van de dreiging rondom de coffeeshop en de daaraan ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden.

9. Verweerder was niet bevoegd eiser op de hoogte te stellen van de concrete feiten en omstandigheden die ten grondslag lagen aan de dreigingsinschatting van 30 november 2010. Het gaat hierbij om politiegegevens. Verweerder is immers op grond van artikel 7 van de Wet politiegegevens verplicht tot geheimhouding van politiegegevens die aan hem zijn verstrekt. Eiser was op de hoogte van de conclusies van de politie met betrekking tot de ernst van het misdrijf waarmee werd bedreigd en van de waarschijnlijkheid waarmee de dreiging zou worden uitgevoerd. Het stond hem vrij om concrete feiten en omstandigheden

aan te voeren waaruit zou blijken dat de dreiging minder ernstig was dan verweerder in navolging van de politie heeft aangenomen. Eiser is door zijn onbekendheid met de politiegegevens niet zodanig in zijn verdediging geschaad dat niet meer van een eerlijk proces kan worden gesproken.

10. Verweerder heeft meegedeeld dat op 30 november 2010 van de zijde van de politie is aangegeven dat de ernst van het misdrijf waarmee gedreigd werd en de waarschijnlijkheid waarmee deze dreiging zou worden uitgevoerd voor zowel de coffeeshop als verweerder op respectievelijk ernstig en hoog werden ingeschat. De rechtbank heeft geen aanleiding om aan de juistheid van deze mededeling van verweerder te twijfelen.

11. Verweerder heeft op basis van de dreiginginschatting van 30 november 2010 in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat sprake was van ernstige vrees voor het ontstaan van een verstoring van de openbare orde. Eiser heeft geen objectieve gegevens aangevoerd waaruit blijkt dat die ernstige vrees niet of niet meer gerechtvaardigd was. Uit de omstandigheid dat een verdachte van het treffen van voorbereidingshandelingen tot moord op de verweerder op vrije voeten was gesteld, kan niet worden afgeleid dat geen sprake meer was van een (met de coffeeshop verband houdende) dreiging ten aanzien van de verweerder. Dat eiser naar eigen zeggen niet persoonlijk is bedreigd, betekent niet dat geen sprake was van een dreiging ten aanzien van de coffeeshop. De eerdere ernstige incidenten waren immers gericht tegen de coffeeshop. Uit het Bibob-advies van 14 januari 2011 blijkt dat het onderzoek naar de daders van die incidenten van 9 juni en 30 juli 2010 op 1 december 2010 nog in volle gang was.

12. Nu sprake was van een ernstige vrees voor het ontstaan van een verstoring van de openbare orde was verweerder in beginsel bevoegd een bevel te geven op grond van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet. Verweerder heeft ervoor gekozen een bevel tot tijdelijke sluiting te geven. Echter, als in een gemeente een verordening geldt waarin is geregeld dat verweerder in het geval van een (dreigende) verstoring van de openbare orde een bevel tot tijdelijke sluiting van een inrichting kan geven, moet – voor zover dat mogelijk is – die regeling worden toegepast (vgl. het arrest van de Hoge Raad van 11 maart 2008 (www.rechtspraak.nl), LJN: BB4096). De bijzondere regeling heeft immers voorrang boven de algemene regeling in artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet. Artikel 2.3.1.5, eerste lid, van de Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Helmond 2008 (hierna: de APV) biedt verweerder de bevoegdheid om in het belang van de openbare orde een bevel tot tijdelijke sluiting van een inrichting te geven. Artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet biedt daarom in dit geval geen grondslag voor het opleggen van een tijdelijke sluiting.

13. Uit het voorgaande volgt dat verweerder het bevel tot tijdelijke sluiting ten onrechte heeft gebaseerd op artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet. Het bestreden besluit moet dan ook worden vernietigd omdat het op een onjuiste wettelijke grondslag berust.

14. Uit het voorgaande volgt tevens dat verweerder het bevel tot tijdelijke sluiting wel had mogen baseren op artikel 2.3.1.5, eerste lid, van de APV. De rechtbank ziet dan ook aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van het te vernietigen besluit in stand kunnen blijven, waarbij de rechtbank wat eiser verder heeft aangevoerd tegen het sluitingsbevel zal beoordelen in het licht van de betrokken APV-bepaling.

15. Voor zover eiser betoogt dat geen bevel tot sluiting had mogen worden gegeven omdat hij slachtoffer is, faalt dit. De bevoegdheid van verweerder om zonder waarschuwing vooraf een bevel tot tijdelijke sluiting te geven, beperkt zich niet tot situaties waarin degene die de

inrichting exploiteert verantwoordelijk is voor de dreigende verstoring van de openbare orde (vgl. de uitspraak van deze rechtbank van 5 augustus 2010, LJN: BN3313). Bepalend is of de tijdelijke sluiting nodig is gelet op het actuele karakter en de ernst van de bedreiging van de openbare orde. Het bevel moet zijn gericht op en moet kunnen leiden tot verwezenlijking van dit doel. Aan die eis is in dit geval voldaan.

16. In het geval dat, zoals hier, de dreigende verstoring van de openbare orde niet van eiser, maar van derden uitgaat, moet het belang van eiser bij het respecteren van zijn rechten in beginsel zwaarder wegen dan in het geval dat de dreiging wel van hem uitgaat. Dat neemt niet weg dat verweerder doorslaggevende betekenis heeft mogen toekennen aan de omstandigheid dat een eventueel volgend geweldsincident gericht tegen de coffeeshop ernstig gevaar kan opleveren voor bezoekers van de coffeeshop en de omgeving. In juni en juli 2010 hadden zich al ernstige geweldsincidenten voorgedaan die waren gericht tegen de coffeeshop. Uit de dreiginginschatting van 30 november 2010 bleek, zoals eerder is overwogen, dat de coffeeshop met een ernstig misdrijf werd bedreigd en dat de mate van waarschijnlijkheid waarmee deze dreiging zou worden uitgevoerd als hoog werd ingeschat. De politie, verweerder en eiser waren er niet in geslaagd andere maatregelen te nemen die deze dreiging wegnamen. Er waren nog geen verdachten opgepakt voor de eerdere geweldsincidenten. Verweerder heeft aannemelijk kunnen achten dat de dreiging niet kon worden weggenomen met minder ingrijpende middelen. In deze omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen besluiten om de coffeeshop (opnieuw) te sluiten.

17. Bij de bepaling van de sluitingsduur van vier maanden heeft verweerder zich laten leiden door de omstandigheid dat de eerdere sluitingen voor de duur van (in totaal) ongeveer 2,5 maanden niet het gewenste resultaat hebben gehad en dat de dreiging, na de opening van de coffeeshop in november 2010, ernstiger is geworden. Verweerder heeft hieraan toegevoegd dat regelmatig dreigingsanalyses worden opgesteld, waarvan verweerder, als dat nodig is, een update ontvangt en dat een dergelijke update ertoe kan leiden dat voorzetting van de sluiting niet langer noodzakelijk wordt geacht. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen kiezen voor een sluitingsduur van vier maanden.

18. Het beroep van eiser op het vertrouwensbeginsel faalt. De stelling dat verweerder in een brief aan de gemeenteraad van 29 oktober 2010 heeft geschreven dat de sluiting van de coffeeshop niet langer gerechtvaardigd is en dat hij dan ook geen nieuw sluitingsbevel zal uitvaardigen, is onvoldoende voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel. Die brief moet in het licht van de op dat moment bekende omstandigheden worden gezien. Verweerder had een sluitingsbevel gegeven tot 1 oktober 2010 en een sluitingsbevel tot 1 november 2010. Verweerder zag op dat moment geen aanleiding om een nieuw sluitingsbevel te geven. De coffeeshop is daarna opnieuw open gegaan. Eiser kon aan de brief van 29 oktober 2010 niet het gerechtvaardigde vertrouwen ontnemen dat verweerder bij nieuwe informatie over een dreigende verstoring van de openbare orde niet tot sluiting zou overgaan.

19. Wat eiser verder heeft aangevoerd leidt evenmin tot de conclusie dat het bevel tot tijdelijke sluiting van de coffeeshop onrechtmatig is.

20. Gelet op het voorgaande zal de rechtbank het beroep gegrond verklaren, het bestreden besluit vernietigen en bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit in

zaaknummer: AWB 11/1247

blad 6

stand blijven.

21. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder het door eiser betaalde griffierecht aan hem vergoedt.

22. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 874 (1 punt voor het indienen van een beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 437 en een wegingsfactor 1).

zaaknummer: AWB 11/1247

blad 7

Beslissing**De rechtbank**

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit in stand blijven;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 152 aan eiser te vergoeden;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 874, te betalen aan eiser.

Deze uitspraak is gedaan door mr. D.J. Hutten, voorzitter, mr. E.M. de Stigter en mr. A. Venekamp, in aanwezigheid van mr. H.J. van der Meiden, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 20 september 2012.

griffier

voorzitter

Afschrift verzonden aan partijen op:

20 SEP. 2012**Rechtsmiddel**

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.